

Marta Guich Pla, fustera

Fusteria Guich, a Santa Coloma de Farners

<www.fusteriaguich.com>

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

Marta Guich (Santa Coloma de Farners, 1973), en acabar el vuitè curs de l'EGB, va dir als seus companys que volia anar a estudiar formació professional de fusteria a Anglès. Tot-hom li va saltar al coll. Una nena que volia fer un ofici d'homes? Però, a ella, aquesta dessincronització històrica no la va esporuguir. Eren els altres, que li feien saber que era una noia, explica amb un somriure innocent als llavis. I tot i entendre la singularitat del fet, la propietària de la Fusteria Guich vol ser reconeguda per la qualitat de la seva feina. És fustera perquè a casa veia de lluny com el seu pare treballava la fusta al taller familiar, just sota on vivien. Si l'haguessin obligat a treballar en el negoci, se n'hauria allunyat. També la va influir en Ramon, un artista que vivia una mica més avall de casa seva. En Ramon era fuster, ebenista i artesà. Exercia la llibertat llatinera del seu art, fins al punt que es podia permetre viure de les seves creacions. «Aspiro a ser com en Ramon», afirma la Marta.

En Josep, el pare Guich, va obrir el taller per guanyar-se la vida. De tant en tant encara hi baixa per veure com rutlla el negoci, que ara porta la filla amb mà destra. Màquines, les justes i necessàries, per ajudar. Cap d'elles per substituir la memòria d'un ofici.

Els fusters i les fusteres han de saber de tot. Prendre mides o imaginar com serà l'encàrrec, on aniran els caragols i les juntes fins i tot abans que comenci el

primer emboetat. La Marta, de tant en tant, recorre a l'experiència del pare. I no s'està quieta: estima aprendre, estar a l'última pel que fa a tendències. Vol saber què couen els interioristes i els projectistes en els seus estudis. Necessita tenir reptes per assolir. Explica amb orgull que una cosa és l'ofici i una altra, la professió. Té coneguts que presumeixen d'estudis i de professió però que no entenen que l'ofici necessita temps, exercici i memòria. Aquest fet es percep molt, també, amb els aprenents. Molts creuen que amb un any ja poden exigir el mateix que un mestre. Però és a partir dels deu anys d'expertesa que l'ofici comença a evidenciar-se.

Quan algun cop, a casa d'algú, reconeix una peça que havia fet el pare, no pot evitar l'emoció per l'orgull de percebre la diferència entre l'artesà i l'industrial: la marca de l'artesà dura per sempre.

Així i tot, quan se li pregunta a la Marta si ara tornaria a escollir ser fustera, és rotunda: «no». Li agrada molt el que fa, però ara té clar que la seva vocació és l'art. En qualsevol de les seves cares. Fins i tot el ball o el teatre. Essent com el senyor Ramon: aspirant a viure de crear. De crear coses belles, necessàries perquè són boniques, i no perquè han de tapar un forat de la paret.

La transmissió de l'ofici serà decisió dels seus dos fills. Com ella va fer, són ells els qui hauran d'escollir el seu futur. Estimar l'art és just això: estimar la llibertat.